

PERFECTIE

Mijn vader is een fanatieke doe-het-zelver. Uit het gevloek en getier waarmee zijn werkzaamheden gepaard gingen zou je kunnen opmaken dat hij een gloeiende hekel aan dat getimmer had, maar niettemin was er in mijn ouderlijk huis altijd een verbouwing gaande. En als ik zeg altijd dan bedoel ik ook altijd. Eerst kwam de woonkamer aan de beurt, dan moest de berging efficiënter ingedeeld worden, daarna schreeuwde de keuken om aandacht, vervolgens hadden alle slaapkamers een make-over nodig, waarna de badkamer hopeloos verouderd bleek, de zolder moest eindelijk eens aangepakt worden en nog voordat de lijm van de nieuwe dakkapel droog was bleek het verlaagde plafond in de woonkamer gedateerd te zijn en begon het hele verhaal opnieuw.

De laatste tijd begin ik parallellen te zien tussen mijzelf in de hoedanigheid van tennisser en mijn ouderlijk huis: er ligt altijd wel een deel van ons in puin.

Jarenlang had ik last van de dubbelfoutenziekte. Vier op rij was geen uitzondering – en ja, rekent u maar even mee, dan heb je inderdaad de game verloren zonder dat er een tegenstander aan te pas is gekomen. Maar vorige zomer, na enkele welgemikte tips van een drietal servicemonteurs, geschiedde het wonder: mijn service liep als een zonnetje. Nu stond niets mijn zegetocht naar ‘de 6’ nog in de weg!

Te vroeg gejuicht. Mijn tennisleraar suggereerde dat ik mijn forehand met meer topspin zou gaan slaan. En je kunt de meester niet kwalijk nemen dat hij adviezen geeft, daarvoor heb je les tenslotte, maar feit is dat ik vanaf dat moment geen enkele normale forehand meer sloeg. Ik dacht uitsluitend nog aan mijn hand om mijn grip, en dat ik die meer naar rechts moest draaien. Ik *bestond* eigenlijk alleen nog maar uit een hand en een grip, nee, sterker nog, de hele wéreld bestond alleen nog maar uit een hand en een grip. Van pure stress kneep ik bij elke forehand mijn racket tot moes – en het effect van knijpen is, zoals velen van u aan den lijve ondervonden hebben, niet alleen dat de ballen alle kanten op vliegen, maar met een beetje pech ook een tennisarm. Waarvan akte.

De fysiotherapeut, de chiropractor en de dry-needle-man kwamen eraan te pas, diezelfde wijze tennisleraar deed nog wat aanvullende suggesties (ontspan, maak ruimte, zwaai zover door dat je je biceps kunt kussen) en een halfjaar later was het

leed geleden. Ik zwaaide en zoende en swingde dat het een aard had, zo losjes was ik nog nooit geweest, mijn forehand ging beter dan ooit, niemand deed mij nog wat.

Helaas. Vlak voor de eerste wedstrijd met mijn hervonden forehand plantte zich een zaadje in mijn brein: als mijn backhand nu maar niet ging dwarsliggen. Zulk mentaal onkruid komt uitermate snel tot bloei, met een verlamme angst bij elke bal in de backhandhoek tot gevolg. In blinde paniek raakte ik wat ik raken kon (*bal over, Festina!*) en draafde tientallen onnodige kilometers over het smashcourt in lafhartige pogingen om backhandvermijndend te opereren. Maandenlang bleef het kwakkelen. Tot de eerste competitiedag in april. Al bij het inspelen merkte ik het: ik had mijn backhand terug! Precies op tijd! Geen idee waarom, maar dat deed er ook niet toe. Ik kon mijn geluk niet op. Totdat ik ging serveren. Vier dubbelfouten op rij.

Na een korte doch hevige depressie, waarbij ik serieus overwoog om mijn racket op te knopen aan de hoogste boom in het Vondelpark – dat zou ‘m leren – zag ik het licht: het zou dodelijk saai zijn als alles tegelijkertijd goed zou gaan. Kijk naar mijn vader. Na zo’n twintig jaar van gloeiende gloeiende gloeiende god gloeiende gloeiende verbouwingen kon hij écht niets meer verbeteren aan zijn huis. Ongeveer een week heeft hij van die perfectie genoten. Toen zette hij zijn woning te koop en kocht een pand verderop in de straat. Achterstallig onderhoud, onpraktisch ingedeeld, niets meer aan veranderd sinds de hele boel in de jaren zeventig was dichtgetimmerd met schroten. Het eerste rondje verbouwingen heeft hij inmiddels achter de rug. Vloekend maar zielsgelukkig.